

POUŤ FARNOSTI DO MEDJUGORJE

1.— 8. ČERVENEC 2018

Drazí přátelé, milé sestry a bratři,

skrze mimořádné číslo přílohy farních novin Medián vám chceme dát zakusit atmosféru farní pouti do Medjugorje, kterou jsme podnikli na začátku letních prázdnin.

S mnohými z vás jsme hovořili o tom, že by bylo dobré tuto příležitost využít ke společnému putování.

Plody této poutě sklízí především každý osobně, ale dosah mají veliký.

Na pouti jsme však také mysleli na vás na všechny a vnímali jsme i vaši modlitbu a podporu. Stránky Mediánu mají být vyjádřením společné radosti s vámi se všemi, které jsme nesli ve svých srdcích.

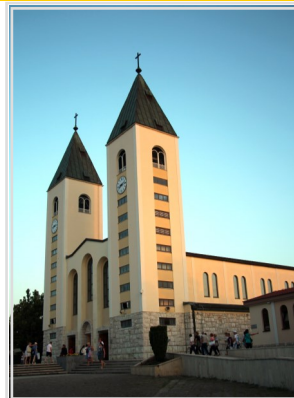
Největší dík však patří Bohu, který nás svojí milostí a prozřetelností doprovázel na každém místě a působil kolem i uvnitř v nás.

P. Vladislav

MEDJUGORJE

Medjugorje (psáno též **Medžugorje** či **Medjugorje**, bosensky/chorvatsky *Međugorje*) je město s 2 306 obyvateli, ležící v západní Hercegovině, asi 25 km jihozápadně od Mostaru.

Do 80. let 20. století bylo město chudé a většina příjmů pocházela převážně z pěstování tabáku, hroznů, ovoce a produkce vína. Slovo *Medžugorje* znamená místo mezi dvěma kopci (Mezihoří). Ves Medžugorje se v historických záznamech zmiňuje už v roce 1599. Farnost byla založena v roce 1892, farní kostel je zasvěcen sv. apoštolu Jakubovi, který je patronem poutníků. Dnešní kostel se začal stavět až v roce 1934, posvěcen byl 19. ledna 1969. Dnes je střediskem eucharistického a modlitebního života města.

„MÍR, MÍR, MÍR ...“

24. června 1981 šest mladých lidí: Ivanka Ivanković, Mirjana Dragičević, Vicka Ivanković, Ivan Dragičević, Ivan Ivanković a Milka Pavlović nad místem nazvaným Podbrdo – vrch zjevení, které se nachází několik metrů nad cestou Medjugorje – Bijakovići; viděli mladou ženu s dítětem v náručí, která jim rukou ukazovala, aby se k ní přiblížili, ale kvůli strachu to neudělali.

25. června 1981 okolo šesté odpoledne Ivanka, Mirjana, Vicka a Ivan cítili, že musí jít na to místo. V ten den se podle jejich tvrzení s Pannou Marií modlili a povídali.

Proto se 25. červen v Medjugorji slaví jako den výročí zjevení. Od tohoto dne měli vizionáři každodenní zjevení, kdekoli se nacházeli.

První slova, která Panna Maria řekla světu, byla: „*Mír, mír, mír – a jenom mír! Mír musí zavládnout mezi lidmi a Bohem a též mezi lidmi!*“ (26. června 1981).

Hlavní poselství jsou mír, víra, obrácení, modlitba, půst.

Vizionáři zjevení nejčastěji označují jako „Gospu“, což je v bosenštině a chorvatštině běžné označení pro Pannu Marii. Gospa sama sebe nazývá Královnou pokoje – Královnou míru (*Kraljica mira*). Vizionářům se

Gospa zjevovala v podobě blízké jejich představám o Panně Marii a také hovořila o Ježíši jako svém synovi.

Protože se zjevení konala v komunistické zemi, začalo pronásledování vizionářů, rodičů, rodin, farníků, kněží i poutníků. Komunistická moc neviděla příliš ráda veliké lidové, nekontrolované a hlavně ideologicky závadné shromáždění, kterého se účastnilo stále větší množství lidí.

Dnes na místo zjevení vede strmý chodník, v roce 1989 byly postaveny bronzové reliéfy výjevů z modlitby růžence (dílo prof. Carmela Puzzola).

Na místě zjevení je socha Panny Marie, Královny pokoje, podobná soše, která se nachází před kostelem (dílo Dina Felicia – 1987).

Medjugorje je dnes jedním z nejnavštěvovanějších katolických poutních míst současnosti (vedle Lurd, Fatimy a Santiaga de Compostela).

Medjugorje si vysloužila titul zpovědnice světa (je tam postaveno 25 zpovědníků).

Na přelomu července a srpna se zde každoročně koná *Mladifest* („Festival mladých“), který navštěvuje až 50 000 osob.

Den první, neděle 1. července: Vyrážíme...

Hanka Ryšavá

Tak máme neděli 1. července.

V některých obcích se slaví pouť na počest svatých Petra a Pavla, ale my se rozhodli vyjet na pouť delší. Díky organizačním schopnostem otce Vladislava a jeho pravé ruky Veroniky je nám umožněno jet na odpočinkově duchovní pouť do Medjugorje. Cesta nás čeká daleká (1050km), avšak touha spočinout na místech zjevení Panny Marie je silnější než fyzické překážky.

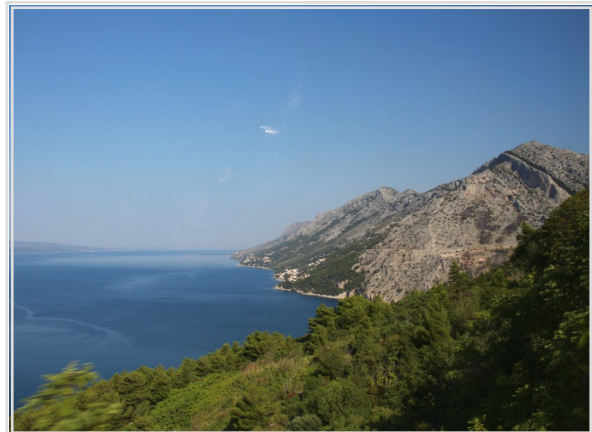
Autobus řídí opět osvědčená dvojice řidičů Karel Melichar a Petr Pírk. Mile nás překvapilo, že pan Karel vzal mezi nás i svoji partnerku Mírku.

Zavazadla byla uložena, seznam poutníků zkontrolován, požehnání na cestu uděleno, a tak odjezd našeho společenství (tradičně od hřbitova) mohl proběhnout. Na zastávce

v Brně a Strážnici k nám přistoupili další moravští poutníci.

Za modlitby růžence pokračujeme po dálnici na Bratislavu, maďarskou rovinou ke Györu a úplnou nocí k Zagrebu. Brzké svítání dává tušit přejezdy vysokých hor a bezpočet tunelů a mostů na trase. Absolvujeme pár povinných přestávek pro výměnu řidičů, placení mýtného a protažení ztuhlého těla.

Za plného vědomí všech přítomných jsme v modlitbě zahájili další den. Se slovy otce Vladislava: „A tento pohled se nikdy neomrzí,“ jsme vjeli do další zatáčky, za kterou se nám v pondělí ráno otevřel obraz krásného, sluncem zalitého Jaderského moře.

Den druhý, pondělí 2. července: Brela - pláž Berulia

Veronika Poslušná

Máme za sebou přibližně 16 hodin jízdy autobusem, snídani na odpočívadle, ranní modlitby a před sebou určitě 9 hodin lenošení u moře. Nečekaný rozdíl oproti cestě za italskými památkami! Ačkoliv koupání v moři nebylo hlavním důvodem ani cílem farní pouti, přece jsme se někteří těšili na moře minimálně stejně nebo možná více...?

Před chvílí jsme vyjeli z tunelu Sv. Ilje, který propojuje dálnici s Makarskou riviérou a před námi se otevřel pohled na moře zalité ranním sluncem. Pro tuto plánovanou zastávku jsme vybrali jednu z pláží patřící k městečku Brela. Pravda, cesta k pláži byla malinko dobrodružnější, ale nakonec to nebylo tak daleko. A tak díky tomu, že jsme na pláž dorazili dříve než místní dovolenkáři, získali jsme i místo ve stínu vonících borovic. Osvěžení po spánku vsedě uvítali snad všichni, a tak jsme se mohli nechat ukolébat mírnými vlnami průzračně čistého moře a „zpěvem“ cikád. Odpočinek začíná...

Volný čas se tady dá využít různě: samozřejmě plaváním či cákáním v moři – pro tuto příležitost nezapomněl otec Vladislav vzít „míček proti trudnomyslnosti“, spánkem, procházkou na promenádě, zastávkou na zmrzlině, ale také posezením v některé z kaváren s TV a sledováním přenosu mistrovství ve fotbale!

Nakonec mnohým čas utekl velmi rychle, takže nás čekala cesta k autobusu. Výstup vzhůru nám dal docela zabrat, ale zvládli ho všichni a včas. Na domluveném místě jsme „naskákali“ do autobusu a vyrazili k cíli naší pouti.

Průjezd hranicemi proběhl hladce díky schopnostem řidiče Petra. V Medjugorji už na nás čekala Olinka, abychom se ubytovali, navečeřeli a dnešní dlouhý den zakončili společnou mší svatou v areálu ubytování. Po mši svaté ještě informace o kopci Križevac, nezbytné ohlášky a konečně dobrou noc vleže všem!

Den třetí, úterý 3. července: Medjugorje, Križevac

Gorunovi

Den jsme zahájili snídaní po důkladném nočním odpočinku poprvé na území Bosny a Hercegoviny v Medjugorji.

Posilnění, již pod žhnoucím sluncem, jsme se vydali po kamenité strmé křížové cestě na nedaleký kopec Križevac (až do zjevení se jmenoval Šipovac). U jednotlivých zastavení jsme se střídali ve čtení zamyšlení a vzájemně jsme se podporovali/podpírali při cestě vzhůru, kde jsme u velkého bílého betonového kříže (s vloženou relikvií dřeva z Kristova kříže) setrvali v krátkém silentiu.

Cesta dolů byla kvůli terénu možná dramatičtější než cesta nahoru. Tak mě napadá, že snad i proto, že jsme se při návratu již nemodlili.

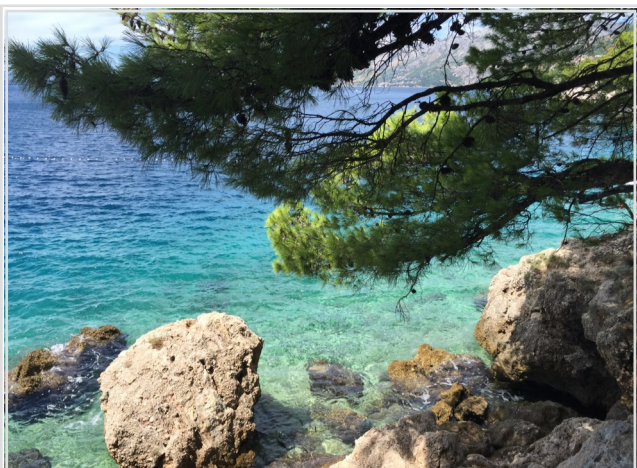
Dole jsme všichni rádi nastoupili do přistaveného autobusu a vrátili jsme se do našeho dočasného útočiště v penzionech, abychom se zcivilizovali a mohli si v časném odpolední vyslechnout cca 1,5 hod. povídání paní Olgy (majitelky jednoho penzionu, naší průvodkyně a překladatelky).

Seznámila nás s historií zjevení Panny Marie v Medjugorji, současným stavem, ale především s jeho duchovním vlivem na ni, její rodinu, ale i na všechny poutníky, včetně nás.

Po pozdějším obědě (obědovečeři) jsme odjeli do duchovního centra dění Medjugorji, abychom byli účastni na večerním programu - růženci, mši svaté a někteří i na pozdní večerní adoraci před nejsvětější svátostí, což byl mimořádný zážitek, který nás „připravil“ na další den, kdy jsme tentokrát již dříve ráno, vyrazili na Podbrdo - místo zjevení Panny Marie.

BRELA

Brela je malé turistické město na Makarské riviéře. Bohatstvím Brely je křišťálově čisté moře, 6 km přírodních oblázkovitých pláží, vůně a krása borovicového lesa, který je z větší části chráněnou památkou kulturního přírodního dědictví. Jsou zde četné pěší stezky, které se navzájem proplétají od promenády podél moře a vedou přes staré vísky, (pyšníci se starou dalmátskou architekturou), až k samotným vrcholům hory Biokovo.

Díky kulturnímu a přírodnímu bohatství Brela hraje významnou roli v cestovním ruchu Makarské riviéry od jeho samotného počátku. Obec Brela se skládá ze dvou osad: Gornja Brela ležící v zabiokovském prostoru, téměř celá osada se nalézá uvnitř Přírodního parku Biokovo, a Brela čítající několik vísek s každé strany magistrály. Největší jsou Soline a Donje Selo.

Den čtvrtý, středa 4. července: Medjugorje, Podbrdo

Blatovi a Macháčkovi ze Strážnice

Čas nám utíká milovými kroky a vůbec se nám nechce věřit, že jsme v polovině našeho pobytu. Vstávat jsme dnes museli časně, protože nás v 6 hodin čekala vydatná snídaně a za 40 minut už odjížděl autobus, který nás dovezl pod důležitý kopec Podbrdo v části Bijakoviči. Právě zde začala zjevení Gopsy, jak nazývají vizionářky Pannu Marii.

Terén je zde stejně kamenitý jako včera na Križevaci, i když kopec byl nižší. Cestu vzhůru lemují bronzové reliéfy výjevů zobrazující tajemství radostného, bolestného a slavného růžence, nad kterými jsme při výstupu a sestupu rozjímali (tajemství světla jsou vyobrazena mozaikou v malých kapličkách za kostelem). Uprostřed kopce je bílá mramorová socha Panny Marie, královny pokojů, která ukazuje místo zjevení. O kousek výš je dřevěný kříž a dole pod kopcem se nachází další místo zjevení – modrý kříž – pojmenované podle barvy kříže.

Panna Maria nás oslovuje drahé děti a stále nás při svých zjeveních vybízí, abychom otevřeli svá srdce pro přijetí Božích darů. Její první slova byla: „Mír, mír, mír – a jenom mír! Mír musí zavládnout mezi člověkem a Bohem a též mezi lidmi!“ Panna Maria nám připomíná, že žijeme v nepokojné době a vybízí nás, abychom měli důvěru v Boha. Skrze Pannu Marii se přibližujeme k Ježíši. Její hlavní poselství jsou: mír, víra, obrácení, modlitba a půst. Záleží jen na každém z nás, jestli se jejími radami necháme vést a jestli klid a pokoj, který jsme zde zakusili, dokážeme žít a šířit dál.

Po soukromých modlitbách a krátkém rozchodu nás autobus přivezl zpět na ubytování k paní Olze Merkovičové, která byla po celou dobu pobytu i naší tlumočnicí. Po výborném obědě a krátkém odpočinku jsme v 13:30 pokračovali programem v komunitě narkomanů v Cenacolu, kde jsme zhlédli film o jejím založení sestrou Elví-

rou a o životě v této komunitě. Dále jsme si vyslechli svědectví dvou mladých chlapců, kteří zde pobývají asi dva roky. Jejich posilou je modlitba, eucharistie a pomoc jejich „anděla strážného“. Pak nás autobus asi v 16 hodin převezl opět ke kostelu, kde jsme měli volný program. Zažili jsme silnou dešťovou sprchu, takže nepřipravení si museli zakoupit deštníky nebo pláštěnky. V 18 hodin začaly za kostelem modlitby radostného a bolestného růžence, které jako každý den v 18:40 přerušilo ticho, které naznačuje vzácný okamžik přítomnosti naší nebeské Matky na této zemi.

V 19 hodin následovala mše svatá, již koncelebrovalo asi 350 kněží, kteří sem připutovali se svými ovečkami nebo se účastnili týdenního kněžského semináře. Po mši svaté následovala modlitba sedmi Otčenášů, vyznání víry a žehnání náboženských předmětů. Na závěr ve 20 hodin se modlil slavný růženec a následovala modlitba za zdraví duše i těla. A protože zde bylo tolik kněží, kteří se dnes modlili a postili, tak se tito rozešli mezi shromážděné lidi a jednotlivě na ně vkládali své ruce. Byl to velký dar, který jsme ten den obdrželi. Nevadila nám ani cesta pěšky na ubytování, protože jsme přece na pouti.

Den pátý, čtvrtek 5. července: Vepric, Makarská

František Filip

Jak probíhal další den pouti – čtvrtek? Po dvou předchozích putováních na medjugorské kopce jsme se na Slavnost sv. Cyrila a Metoděje vydali na chorvatské poutní místo Vepric, které se nachází nad turisticky hojně navštěvovaným městem Makarska. Bylo založeno před téměř 110 lety jako svatyně Panny Marie Lurdské. Kvůli počtu poutníků se muselo několikrát výrazně rozšiřovat. Vedle jeskyňky a kaple tak vznikl i velký venkovní oltář, křížová cesta, zpovědnice a exerciční dům. Celý areál se nachází v horském údolí, je plný zeleně a okolo něj roste borový les.

Když jsme tedy ráno ve čtvrtek vyjeli autobusem z Medjugorje, po zhruba dvouhodinové cestě jsme dorazili do Vepricu. Měli jsme rezervován čas a místo pro slavnostní bohoslužbu, a tak jsme naši návštěvu tohoto poutního místa mohli začít právě mší svatou. A právě slavnostní mše sv., připomínka sv. Cyrila a Metoděje, dodala další rozměr tomuto mariánskému poutnímu místu. K propojení nám pomohla promluva o. Vladislava a také staré zpěvy, podle kterých jsme poznali, že u jiného oltáře je

sloužena mše sv. ve staroslověnětině. Jak nám vysvětlili, Chorvaté si Cyrila a Metoděje připomínají ve stejný den jako my (celosvětová církev slaví slovanské věrozvěsty 14. února).

Po návštěvě poutního místa jsme se pěšky přesunuli k moři. Šlo o sestup s přidanou hodnotou. Pár minut jsme kráčeli po úzké pěšině s nádherným panoramatem hor za zády. Denní dávka dobrodružství tak byla splněna. Následoval několikahodinový odpočinek u moře ve formě, v jaké kdo potřeboval. Oázy pro duši byly na chvíli vystřídány fyzickým odpočinkem na mořské pláži. Člověk by v té chvíli vůbec neřekl, že to nejlepší z celého dne ho teprve čeká.

Návrat do Medjugorje byl naplánován tak, abychom tam mohli být na večerní adoraci. Tu doprovázela opravdu nádherná atmosféra. Hluboká slova, která zaznívala, byla doprovázena písněmi, ale nechávala dostatek prostoru pro osobní modlitbu. Každý si mohl najít svůj způsob prožívání modlitby. Pro všechny zde bylo dostatek podnětů k rozjímání, ale současně bylo také možné nechat se nést společnou modlitbou a setrvávat v postoji odevzdanosti vůči Pánu přítomnému v Eucharistii. Jsou okamžiky, kdy Bůh hojně rozlévá svou milost na všechny přítomné, a myslím, že čtvrteční večerní adorace byla jedním z nich.

VEPRIC U MAKARSKÉ

Těsně před Makarskou ve směru od Splitu upozorňuje na Jadranské magistrále nenápadná tabulka "Svetišťe Vepric" na odbočku do zalesněného svahu pod pohořím Biokovo. Na konci této odbočky se objeví mariánské poutní místo Vepric, zasvěcené Matce Boží Lurdské (*Majka Božja Lurdka* nebo též *Gospa Lurdka*).

Před 100 lety jej tvořila pouze jeskyně pod skalním převisem. Zde založil biskup Dr. Carić posvátné místo kultu Matky Boží Lurdské. V roce 1909 umístil do jeskynního výklenku mariánskou sochu lurdské Bohorodičky. Jeho inspirací bylo proslavené francouzské poutní místo Lurdy (*Lourdes*), které navštívil. Lurdská jeskyně jej přivedla na myšlenku vytvořit pod Biokovem, v prostředí podobném lurdské posvátné jeskyni, další místo mariánského kultu.

Již při založení veprické jeskyně bylo v přilehlém okolí vysázeno na tisíc borovic, které dnes tvoří hustý borový les. Skalní scénérii dokresluje i horský potok.

V průběhu dalších let, zejména v poslední době došlo k rozšíření posvátného místa, které však nenarušilo jeho původní kouzlo. Jeskyně byla sice po obou stranách rozšířena, ale to nestačilo stále rostoucímu počtu poutníků. Byl proto vybudován oltář, kaple se sakristií, velký dům pro duchovní cvičení, zpovědnice a křížová cesta. V areálu poutního místa je pochován jeho zakladatel biskup Carić.

Kryštofovi z Brna

Jsmo již šestý den na cestách. Je 6.15 hod. Ráno. Z okna slyšíme zpěv kněze a zejména žen z ranní mše našich maďarských bratrů ve víře, kteří sem přijeli z Rumunska. Jejich mše končí v 7.10 hod. a my jdeme v 7.15 hod. na snídani. V 8.30 hod. odjíždíme s paní Olgou, naší hostitelkou, do Mostaru.

Mostar je vzdálen cca 25 km. Jedeme přes městečko Krehin Gradac a paní Olga, která nám dělá průvodkyni, nás upozorňuje, že až zde jsou úřady a je zde i lékařské středisko, které v Medjugorje doplňuje řád maltézských rytířů. Krajina je vyprahlá a daří se tu jen vinné révě. Jsme upozorněni na Mostarsko blato, což je rovina s vodní nádrží. Vody je zde vůbec málo, je jen v Neretvě, kterou zakrátko vidíme, jak meandruje údolím.

Paní Olga nám vypráví historii Bosny a Hercegoviny. Bosna dostala název podle řeky Bosny, jejíž délka je přes 200 km. Hercegovina je od slova Herceg, což znamená kámen nebo něco tvrdého. Za 450 let nadvlády Osmanů – Turků se z bosenských křesťanských Chorvatů stali bosenští muslimové, zatímco křesťanství Chorvatů – Hercegovců si působením františkánských misionářů zachovali křesťanskou víru i identitu. Tito misionáři působili takto v jižních oblastech Bosny a Hercegoviny poblíž hranic s Chorvatskem. Františkáni, jako jediný křesťanský řád, dostali v Káhiře od egyptského sultána Malika al-Kamila II. povolení působit na osmanských územích. Františkáni působili tak, že chodili po vesnicích, příp. po domech a slavili tam mše svaté a šířili evangelium.

Před Mostarem jsme byli upozorněni na továrnu na hliník. Továrna je zavřená a bylo propuštěno 1000 lidí. To je problém celé Bosny, takže je zde nezaměstnanost 40 až 70 %. Proto velká část populace pracuje v zahraničí.

Blížíme se k Mostaru. Nad Mostarem se tyčí velký betonový kříž, který tam nechal postavit místní biskup. Mostar má vysoké a střední školy. Je tady i velká nemocnice, kde se provádějí i náročné chirurgické operace. Válka vedla k rozpadu Jugoslávie, kterou tvořily Srbsko, Chorvatsko, Slovinsko, Bosna a Hercegovina, Černá Hora a Makedonie. Válka začala v roce 1991 a skončila v roce 1995. Poslední válečný zločinec byl odsouzen v roce 2017. Při této válce byl v roce 1992 těžce poškozen starobylý

mostarský most a do původní podoby byl opraven až v roce 2000, kdy při jeho znovuotevření byl přítomen i princ Charles. Zajímavou informací bylo, že stavební práce mostu provedla maďarská firma pod vedením tureckého inženýra, znalého konstrukce a technologie výstavby lomených mostů. Z fotografie na druhé straně mostu bylo patrné, že most jako celek nespadl, ale měl prolomenou mostovku, kamenné zábradlí i poškozené nosné oblouky. Most pochází z 16. století. Název Mostaru není odvozen od tohoto mostu. Mostů zde ale bylo více a každý most měl svého strážce, kterým se říkalo „Mostarové“.

Přijíždíme k parkovišti nádhernou platanovou alejí, 200 let starou. Nedaleko parkoviště je postavena nová ubytovna pro chudé studenty. Výstavba byla financována z peněz veřejné sbírky. Míjíme také arcibiskupský palác a katedrálu. Ta byla také zcela zničena, nyní se dokončuje její oprava. Zvonice je od chrámu oddělena, stojí samostatně a je vysoká cca 100 m, k tomu ještě sedmimetrový kříž. Do 40 m je výtah a pak se jde kolem zvonu pěšky. Později jsme se dozvěděli, že i jeden náš poutník tuto cestu absolvoval. Tento zážitek stál 3 Eura. Pak jsme ještě objevili zbytky synagogy. Na některých domech byly ponechány díry po kulcích z poslední občanské války. Z některých domů zůstaly jen ruiny, které nebyly odstraněny, aby připomínaly hrůzy války. Pak již míříme k mostu uličkami s malými starobylými domky, které nyní slouží jako prodejní krámký. Dlažba je z oblázků z vápence či křemene, který je jakoby vyleštěný chůzí proudícího davu turistů. Mimo zmrzliny jen za 0,5 Euro nás přilákaly i všelijaké předměty v krámcích, které již svědčí o Orientu. Již jsme konečně u mostu a z boku je vidět nosné oblouky, které jsou silně inovované, zatímco zábradlí je asi původní. Dlažba mostu je nová a není zde vidět žádná patina. Z mostu se kdysi skákalo do vody, jako součást iniciačního obřadu přerodu chlapce v muže, jako průkaz odvahy, dnes se tak děje především pro zábalu turistů a dokonce i ve dvou náráz. Vody Neretvy jsou čisté, smaragdově zelené.

V roce 1966, kdy jsme navštívili Mostar poprvé, nás ani ve snu nenapadlo, že most bude poni-

čen a že zde bude občanská válka, coby důsledek fanatismu pramenícího z nacionalismu a náboženské nesnášenlivosti.

Již stojíme u malé mešity, kde je možnost výstupu na minaret nebo do džámie včetně vstupu na terasu s výhledy. Protože se zrovna v mešitě uklízelo, některým z nás bylo umožněno nakrátko zahlédnout interiér. Stěny a podlahy byly pokryty modlitebními koberci a překvapila nás miniaturní kazatelna pro imáma. Pak je rozchod a skoro všichni se vrháme na nákupy pro své milé doma. A je zde co nakupovat. Zboží je zde jiné než v Chorvatsku. Jen nás neúprosně tíží čas, musíme být zpátky v Medjugorji na 13 hod.

Z Mostaru se vracíme jinou cestou a paní Olga nám vypráví svá životní svědectví, cestu ze slovenských Levíc, kde žila běžnou křesťanskou vírou. Jak ji to táhlo po první návštěvě v Medjugorji zpět do Medjugorje. Jak sem přicestovali jeden rok na 14 dní, další rok na měsíc a další rok už napořád. Začátky v obytné vili s dvouplošným vařičem byly moc těžké, ale Bůh byl stále s nimi. Nyní zde s manželem Antonem žijí hlubokou křesťanskou vírou. Svědčí o tom nejen slovy, ale i činy. Její život je sice plný práce, ale i plný Božího požehnání. Mají 6 dětí a 14 vnuků.

Po obědě máme volno, abychom si ućesali myšlenky z dopoledních zážitků a připravili se na večerní růženec, mši svatou a adoraci v areálu u kostela. Areál se k večeru neskutečně úplně zaplnil. Neodvažují se napsat, kolik poutníků se tu shromáždilo. Člověk tu slyší tolik cizích jazyků. Jsou zde i Maronité z Libanonu a ještě mi zní jejich nevšední orientálně znějící zpěvy, které jsme slyšeli na Podbrdu u „Modrých křížů“. A socha P. Marie na pódiu je tak zvláštní, tak jednoduchá a tak mateřská jako její slova, která k nám zaznívají ze zpráv vizionářů. A všichni, kdo zde klečí jsou tak plní zbožnosti, odevzdanosti do jejich rukou, které k nám napřahuje. A tisíce lidí zde kladou své těžkosti a prosby. Jsme zde poprvé a člověk cítí tu energii z modliteb, které tu letí přes Pannu Marii k Bohu Otci, Synu i Duchu svatému. Vytrhuje mě to ze soustředění, ale to nevádí, musím to vše vylíčit doma...

A další duchovní zážitek - ještě pře mši svatou jsme opět navštívili místo, kde Pán Ježíš vstává z hrobu. Něco úžasného zde vymyslel sochař. Námět i provedení. Když přicházíme, vidíme siluetu Krista, jak se odpoutává z hrobu, kde nechává svůj otisk. A ti lidé, jak stojí frontu, jak se chtějí dotknout zraněných noh a Krista vůbec. Dospělí, děti a i my jdeme. Máme o co prosit a za co děkovat. Člověku to vřhává slzy, které nejdou zadržet. Proč? Možná naše duše pláče nad něčím z minulosti, na co již mozek zapomněl. Ale radujeme se a děkujeme zároveň, že nám bylo umožněno P. Marii zde v Medjugorji navštívit.

PS :a ještě jednou díky za pouť

Den sedmý, sobota 7. července: Brela, návrat domů

Veronika Poslušná

Je sobota ráno, dnes naše pouť v Medjugorji končí. Scházíme se v brzkých ranních hodinách na společné mši svaté v místě ubytování. Nechybí bohatá snídaně, káva, rychlé dobalení zbývajících věcí a loučení. Bylo nám tady moc krásně. Tak moc bychom chtěli tento pokoj přivést i do svých domovů!

Své dojmy a zážitky můžeme zpracovávat ještě tento poslední den, kdy nás máme dlouhou přestávku u moře v Brele jako v den příjezdu.

Už to tady známe, takže k moři je to natošup, ostrřílení jedinci si na dnešek půjčují lehátka se slunečníkem a náležitě si to užívají. Ale všechno jednou končí, tak i nás čeká noční cesta domů. V autobuse si sdělujeme dojmy, poděkování, spíme... ale taky stojíme několik hodin na chorvatsko-maďarských hranicích.

Cestou se loučíme s novými přáteli ze Strážnice a Brna a do Ústí přijíždíme kolem poledne. Naše putování zakončujeme slavením nedělní bohoslužby v ústeckém kostele a loučíme se.

Několik dojmů ...

Medjugorje je opravdu svaté poutní místo. I přesto, že je tady plno obchůdků všelijakého zboží a někdy i roztodivných náboženských předmětů, v poutním areálu u kostela na vás zapůsobí atmosféra modlitby, ticha a pokoje. Při večerním programu se areál zaplní téměř do posledního místa modlícími se lidmi všeho věku a různých jazyků. Usebranost při modlitbě růžence a ticho při mši svaté či večerní adoraci je skoro hmatatelné. Liturgie celého večerního programu má již několik let podobný řád, ale je vždy dobře připravená. Nejsem tady poprvé a asi nejvíc mě vždy oslovuje žehnání posvátných předmětů na závěr mše svaté. Ne že bych ráda nakupovala a táhla domů kdeco, ale proto, že před vlastním požehnáním je zdůrazněna vlastní otevřenost pro Boží pomoc modlitbou. Věřím v Boha a modlitbou Otče nás. A to hned několikrát po sobě!

Ačkoliv je tady tolik lidí, neprobíhá tady žádná bezpečnostní kontrola, nekoná se žádná kolize s nedostatkem WC, vody nebo občerstvení. Po skončení večerního programu, který trvá každý den od 18 hodin dlouho do večera, se lidé pokojně rozcházejí a atmosféru modlitby si nesou na své ubytování a pak snad i do svých rodin a domovů. Myslím, že může být velikým požehnáním pro rodinu či společenství pokud by zde mohli nějaký čas strávit společně. Někdo možná řeknete, že se tady nedá nic dalšího vidět, co tady tolik dnů dělat, kam jít... Ale možná právě díky tomu by se dal pobyt s účastí na večerních modlitebních programech určitě přirovnat k duchovním cvičením ve společenství církve.

Veronika Poslušná

Já bych vám moc chtěla poděkovat, jak jste naši rodinu přijali, cítili jsme se mezi vámi dobře. Z Medjugorje pro mě byly největším zážitkem mezinárodní promluvy nebo i s otcem Vladislavem při mších svatých, potom povídání Olgy, mír a pokoj, který se jen tak někde nenajde.

A. Blatová

Několik dojmů ...

Vy jste nás úžasně přijali a pozvali, bylo to moc hezké a myslím si, že to bylo výborně organizované, že tam byl provázaný odpočinek i duchovno, prostě Medjugorje je úžasná...

Mým největším zážitkem v Medjugorji bylo setkání s vizionáři druhého druhu, skuteční vizionáři tady nebyli, jenom jsme se o nich doslechli, šli jsme po jejich stopách, nicméně těmi vizionáři druhého druhu mám na mysli paní Olgu. Když nám vyprávěla o svém životě, byla to síla, uvědomil jsem si, že ona je takovým svědectvím přítomnosti Boha mezi obyčejnými lidmi.

Kryštofovi

Já jsem v původním termínu nemohl jet, ale naštěstí se přesunul a já děkuju, že jsem mohl prožít krásné chvíle. Co mě nejvíc zaujalo, není zase až tak duchovní, jak to bylo i včera v kázání, že se nemáme pohoršovat nad druhými, ale zamyslet se nad sebou, jestli nejsme horší než oni (celníci). To je asi všechno a já děkuju tomuto společenství.

Petr Pírk

Pro mne byla pout' do Medjugorje „Božím darem“. Když vnuk Ondra chtěl, abych jela s ním, bála jsem se té daleké cesty, hlavně té noční. A když pak dcera Liduška (byla také přihlášená) náhle onemocněla, rozhodla jsem se hodinu před odjezdem – a nelituji. V mnoha věcech mi pomohli všichni kolem. A jak jsem řekla paní ze Strážnice: „U Panny Marie je vždycky dobře“. A ta paní byla taky moc ráda, že byli tak dobře přijati. Velmi mne překvapila

kaple v penzionu a všichni, kteří se o nás starali. Taký dík otci Brokešovi a všem! A díky paní z Vysokého Mýta, která mi půjčila plavky, jsem to zvládla i u moře! A dárek k narozeninám – sošku Panny Marie – dostala dcera, kvůli které jsem se tam vlastně dostala. Na Podbrdu jsem si uvědomila, jak si Panna Maria vybrala místo zjevení – s pokorou – níž, než je kříž na Křiževaci, a je od tamtud na Křiževac krásně vidět. Díky!

Ludmila Divišová

Z pouti z Medjugorje jsem si přivezl spoustu zážitků. Například jsem zrovna poznal, co je to pout', když jsme vystupovali na Křiževac a na Podbrdo, ještě v tom horku. Ale byl to zážitek. Příjemnějším zážitkem byla mše svatá na Veprici u Makarske, bylo to opravdu krásné a příjemné místo. Dále adorace, tak skvělá atmosféra, že to prostě nešlo se nad sebou trochu nezamyslet. Vládne tam pokoj a bylo opravdu poznat, že Bůh je nám nablízku.

Vůbec celkově mám velkou radost z toho, že babička jela, protože to stálo opravdu mnoho přemlouvání. Jsem rád, že to tak dopadlo. No a také jsem nabral trochu více cestovatelských zkušeností, byl jsem u moře, viděl jsem Medjugorje, Mostar, celkově něco z Bosny a zjistil jsem něco málo o životě tamních obyvatel. Navíc jsem viděl slovenskou Bratislavu, dokonce trošičku i Bratislavský hrad. Jsem rád, že jsem jel, ještě k tomu s lidmi, kteří mi připadají fajn, o tom svědčí také to, jak skvěle vzali mezi sebe spoluúčastníky z Brna a Strážnice. Díky moc všem organizátorům, stálo to zato!

Ondřej Diviš

Medián - občasník

vychází jako příloha
Informačních novin ústecké farnosti – INUF

Září 2018
INUF 191

Texty:

P. Vladislav Brokeš a jednotliví účastníci

Foto: Pavel Veverka, Vladislav Brokeš, Jan Hordějčuk a další

Úprava:

Veronika Poslušná

Korektura:

Jana Divišová

Informace: www.wikipidie.cz

Jen pro vnitřní potřebu farnosti